

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o umorzenie należności likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. przyznaje adw. M. Z. Kancelaria Adwokacka w G. od Skarbu Państwa - Sąd Apelacyjny w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z uwzględnieniem stawki podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił apelację M. T. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 października 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., działającego z upoważnienia likwidatora funduszu alimentacyjnego, z dnia 22 stycznia 2013 r. w przedmiocie odmowy umorzenia zadłużenia alimentacyjnego. Podstawą odmowy było stwierdzenie nieistnienia szczególnie uzasadnionych przesłanek, o których

stanowi w art. 68 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 114 ze zm.). Sąd stwierdził, że ustawa nie definiuje pojęcia „szczególnie uzasadnionych wypadków”, wskazując jedynie, że mają one dotyczyć sytuacji zdrowotnej lub rodzinnej dłużnika alimentacyjnego, a jednocześnie, że przepis ten stanowi wyjątek od reguły zwrotu wypłaconych z funduszu świadczeń. Wskazał, że „szczególnie uzasadnione wypadki” mają charakter obiektywny i niezależny od strony.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, wnioskodawca zarzucił rażące naruszenie art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych przez błędną wykładnię prowadzącą do uznania że jego sytuacja zdrowotna i finansowa nie stanowi podstawy do umorzenia zaległości, oraz że zasada wyrażona w tym przepisie nie ma zastosowania w jego sprawie. Argumentując na rzecz zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest oczywiście uzasadniona, gdyż orzeczenie zostało wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Przede wszystkim jednak na istnienie przyczyny kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wskazuje zaprzeczanie przyjętej przez Sąd *meriti* wykładni pojęć abstrakcyjnych w kontekście ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Stosowanie przepisów zawierających klauzule generalne odwołujące się do zwrotów niedookreślonych (szczególnie uzasadnione wypadki) zależy od całokształtu konkretnych okoliczności, stąd też kwestia ich prawidłowej interpretacji, nie może być oceniana w kategoriach oczywistości.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).